

[Hanne Reintoft.]

hvilket reelt vil sige embedsmændene i Kommissionen. Det forudsættes herved, at der sker en fiskal harmonisering mellem landene, med andre ord en ensretning af hele deres skattepolitik efter de centrale myndighedsorganers ønsker og vedtagelse, og det er jo ganske rigtigt, som det allerede er sagt, at det er man godt i gang med herhjemme.

Wernerudvalget har arbejdet længe, og man må vel gå ud fra, at markedsministeren har sat sig ind i resultaterne, selv om vi ikke har hørt meget til det. Der har ikke kunnet skabes tvivl om målsætningen for dette udvalgs arbejde. Det danske udenrigsministerium har intet foretaget sig for at orientere den danske offentlighed om, hvad der var under opsejling, lige så lidt som det har taget noget initiativ til at informere offentligheden om indholdet af udvalgets rapport. Hvorfor ikke lægge papirerne på bordet og åbent indrømme, at det, man er i gang med under de danske optagelsesforhandlinger i Bruxelles, er at sælge os til de europæiske stormonopoler?

I stedet for lader man, som om man vil føre landet ind i et ligeberettiget økonomisk fællesskab til gavn og velsignelse for hele befolkningen. Den fortællelse er faktisk forbruderisk. Man vil nok forsvare sig med, som vi har hørt i dag, at Danmark som fællesmarkedsmedlem også får medindflydelse i de centrale, overnationale organer. Men det er en tom illusion. Vi har lige præcis fået at se, hvad løfterne i 1949 om, at vi skulle få medindflydelse i NATO, har haft på sig. Vi kan stå her og vedtage folketingsbeslutninger om, at der ikke må leveres våben til Grækenland, men vi får ikke ret meget andet end et bredt grin igen. Våbnene kommer i hvert fald stadig væk til Grækenland. Danmarks indflydelse i fællesmarkedet bliver den samme som Luxembourgs f. eks., den bliver den samme som vor indflydelse i NATO, nemlig lige præcis nul. Der levnes ikke det danske folketing eller den danske

regering anden beføjelse end at parere ordre fra de store landes repræsentationer i fællesorganerne, det vil sige fra de store landes monopoler — men sandheden er måske, at det allerede er sådan i dag.

Det er vel nok tænkeligt, at man vil forsøge sig med nogle almene ræsonnementer om, at det nok ikke går så galt, eller som hr. Haunstrup Clemmensen sagde, at dansk kulturliv nok klarer sig osv. osv. Man vil vel også med hensyn til Wernerrapporten henvise til, at både Frankrig og Vesttyskland har haft visse konkrete betænkeligheder. Disse betænkeligheder vedrører imidlertid kun enkelte konkrete og reelt set temmelig ligegyldige detaljer. Der har været fuld enighed om principperne fra alle sider i ministerrådet.

Medens man fortier den politiske, den demokratiske, den sociale virkelighed for befolkningen — den sociale virkelighed kan bl. a. den strejkende italienske arbejderbefolkning forklare noget om — agiterer man derimod stærkt for de påståede økonomiske fordele, der skulle være ved indtræden i EEC. Man fortæller ikke, at der i fællesmarkedet ophobes overskudslagre, så prissituationen hurtigt kan slå om. Man lukker øjnene, i hvert fald i den redegørelse vi har fået i dag, for urotegnene i den kapitalistiske verdens økonomi. Og mens regeringen påstår, at den varetager håndværkernes, de handlendes og andre mindre erhvervsdrivendes interesser, siger man ikke den enkle kendsgerning, at fællesmarkedet vil betyde et voldsomt opsving i den massefallit, som allerede breder sig på disse områder nu. Man fortier også, at man afskærer Danmark fra at udnytte mulighederne for en omfattende udvidelse af samhandelen med de krisefri socialistiske markeder, og man sætter mulighederne over styr for at indgå gunstige langtidsaftaler i forbindelse med, at den socialistiske verdens nye femårsplaner begynder i 1971. I sin iver for at tækkes de store fællesmarkedslande overser regeringen, at netop nogle af disse større og stærkere fællesmar-